

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. Д, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Д в публично заседание на двадесет и първи април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Емил В. Николаев

при участието на секретаря Велемира Н. Мещерова Иванова като разгледа докладваното от Емил В. Николаев Гражданско дело № 20213410100113 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени иски с правно чл. 415, ал. 1 от ГПК във вр. чл. 422 от ГПК.

В подадената след указание по чл. 415, ал. 1 от ГПК исковата молба ищецът „Теленор България“ ЕАД, с ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ЖК „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, твърди, че на 24.09.2013 г. е сключил с ответника Ф Б. С./Ф. Б. Б/, с ЕГН: *****, от гр. Д, ул. „К“, № 4, обл. Силистра, договори за мобилни услуги, подновен с допълнително споразумение от 17.02.2018 г. с предпочетен план „Тотал 2 4.99 лв.“ със срок на действие 24 месеца. На същата дата – 17.02.2018 г. е сключен и Договор за лизинг за мобилно устройство „HUAWEI Y6 2017 Grey“ на изплащане на 23 месечни вноски по 6.59 лв. всяка, съгласно уговорения погасителен план към лизинговият договор.

Въз основа на сключения договор, ответникът е ползвал предоставените от ищеца мобилни услуги, като потреблението е фиксирано под клиентски № ***.

Съгласно чл. 26 от ОУ от Договор за мобилни услуги на мобилния оператор и ищец в настоящото производство, заплащане на ползваните от абоната услуги се извършвало въз основа на издадена месечна фактура, като при неспазване на срока за плащане потребителят дължи неустойка за забава в размер на законната лихва за всеки ден закъснение.

В срока на действие на Договор за мобилни услуги, за периода от 01.12.2018 г. до 28.02.2019 г. са издадени 3 бр. фактури.

Абонатът – ответник не е изпълнил задължението си по тези договори в срок, като не е заплатил ползваните от него мобилни услуги и дължимите лизингови вноски, за което са издадени посочените по-горе 3 бр. фактури. Затова ищецът „Теленор България” ЕАД е прекратил едностранно договорите, които е сключил с ответника, като е издал крайна фактура № 7288050741/01.05.2019 г. за процесните суми. В нея е включена и начислена неустойка за предсрочно прекратяване на договорите в размер на 142.95 лв., която не е предмет на настоящото производство.

В конкретния случай ответникът е подписал договор за мобилни услуги, ползвал е предоставените мобилни услуги и не е изпълнил задължението по договор да заплаща стойността на услугата, като с това поведение е изпаднал в забава. Издадени са му фактури, които не са заплатени в срок. Изпълнен бил фактическият състав на едно договорно неизпълнение по чл.79 ЗЗД, за което ответникът следвало да понесе отговорността си.

Въз основа на подадено от ищеца заявление по чл.410 от ГПК, в РС-Д е образувано ч. гр. дело № 705/2020 г., по което е издадена заповед за изпълнение за сумите - предмет на настоящия установителен иск.

След връчване на заповедта за изпълнение на длъжника при условията на чл. 47, ал.5 от ГПК заявителят „Теленор” подал настоящата искова молба, с която е предявил наред с установителна претенция и осъдителна за разноските.

Моли, съдът да постанови решение, по силата на което по отношение на ответницата да бъде признато за установено, че съществува вземане на ищцовото дружество за следните суми:

- 95.64 лв. /деветдесет и пет лева и шестдесет и четири стотинки/, представляваща дължими и незаплатени абонаментни такси за потребление на мобилни услуги за периода от 01.12.2018 г. до 28.02.2019 г. и

- 65.90 лв. /шестдесет и пет лева и деветдесет стотинки/, представляваща дължими и неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от 27.02.2018 г. за мобилно устройство „HUAWEI Y6 2017 Grey“. Претендира и разноските по заповедното и по настоящото исково производство.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК, ответникът чрез назначения особен представител е депозирал писмен отговор на исковата молба, с който счита предявения установителен иск за допустим и вероятно основателен. Не представя писмени доказателства.

Ищецът, редовно призован, не изпраща представител в съдебно заседание. Депозира становище, с което моли съда да уважи предявените искове като основателни и доказани.

Ответникът Ф. С. /Ф. Б/, редовно призована, не се явява в съдебно заседание, представлява се от назначения ☐ особен представител, който поддържа депозирания писмен отговор и изразеното становище по допустимостта и основателността на предявения иск. Дадена му е възможност и срок да депозира писмени бележки, но такива не са представени по делото.

От събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност се установи от фактическа страна следното:

Видно, от представените договор за мобилни услуги от 24.09.2013 г. и допълнително споразумение от 17.02.2018 г., „Теленор България“ ЕАД се задължило да предоставя чрез своята обществена далекосъобщителна мрежа, на Ф. С. /Ф. Б/, мобилни услуги. Потребителят декларирал, че е запознат с Общите условия на дружеството за предоставяне на мобилни услуги.

На 17.02.2018 г. между страните бил сключен и договор за лизинг въз основа на който на ответника бил предоставено мобилно устройство COOLPAD Porto S Dark Grey. С допълнително споразумение от 19.03.2018 г. ответникът предпочел нова абонаментна програма „Тотал 24.99“ със срок на действие 24 месеца до 19.03.2020 г., като е взел мобилно устройство „HUAWEI Y6 2017 Grey“ на изплащане с 23 месечни лизингови вноски, съгласно уговорения погасителен план по договора за лизинг. Било договорено, че абонатът ще ползва мобилен номер по програма Тотал 24.99 лв., както и конкретните месечни такси и цена на услугите. В договора е предвидено, че в случай на прекратяване на договора по вина или по инициатива на потребителя, последният дължи неустойка в размер на сумата от стандартните за съответния абонаментен план месечни абонаменти за всяка една СИМ-карта до края на срока на договора. Видно от представените Общи условия на „Теленор България“ ЕАД за взаимоотношенията с потребителите на мобилни телефонни услуги, предвидено е задължение за потребителя да заплаща определените цени по начин и срокове, предвидени в чл. 26 от ОУ.

По делото са приложени фактури №№ № 7282689500/01.01.2019 г., 7284012196/01.02.2019 г., 7285352873/ 01.03.2019 г., и 72880507 41/01.05.2019 г., издадени от „Теленор България“ ЕАД, от които е видно, че на ответника е начислена сума в общ размер от 304.49 лв., представляваща дължими суми за потребени услуги в периода от 01.12.2018 г. до 28.02.2019 г., неустойка и дължими лизингови вноски.

От отразеното в тях се установява по безспорен начин, че размерът на задължението на ответника към „Теленор България“ ЕАД за предоставени далекосъобщителни услуги по договор и по договор за лизинг възлиза на 161.54 лв.

От приложеното ч. гр. д. № 705/2020 г. по описа на РС-Д се установи, че ищецът „Теленор България“ ЕАД е подал по реда на чл. 410 от ГПК заявление на 18.12.2020 г., по което била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за сума в общ размер от 161.54 лв. - предмет на предявения в настоящото исково производство установителен иск и за разноски в общ размер 205.00 лв., направени по заповедното производство.

Заповедта е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал.5 от ГПК.

По делото е изготвена и приета съдебно –счетоводна експертиза, от заключението на която безспорно се установява идентичност на сумите по заповедното производство и по

настоящото исково производство.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на установителния:

Искът е предявен от „Теленор България“ ЕАД гр. София по реда и в срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК, на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, след издаване по негово заявление в качеството на кредитор срещу ответника Ф. Б. С./Ф. Б. Б/ в качеството □ на длъжник на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 705/2020 г. на ДРС, и след връчването □ на длъжника и ответник по делото по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК. Налице е идентичност на страните по заповедното и настоящото исково производство. Претендира се установяване на вземане, съответно на задължението, посочено в заповедта за изпълнение.

Ето защо, настоящият състав, предвид единството на настоящото и заповедното производство, приема, че установителният иск е допустим.

По основателността на иска с правно основание чл. 422, ал. 1, във вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, във вр. чл. 228 от Закона за електронните съобщения:

Доказа се, че страните по делото са насрещни страни по валидно двустранно облигационно правоотношение, представляващо търговска сделка по смисъла на чл. 286 от ТЗ, създадено чрез сключване при условията на чл. 298 от ТЗ (търговска сделка при общи условия) на индивидуален договор от 24.09.2013 г. за предоставяне на обществени електронни съобщителни услуги и допълнително споразумение към него от 17.02.2018 г. По силата на същия, ищецът се задължил да предоставя на ответника услуги от мобилна мрежа срещу насрещно задължение да се заплаща цената на тези услуги.

От представените по делото доказателства се установи, че ответникът Ф. Б. С. /Ф. Б. Б/ в качеството на абонат не е изпълнила договорните задължения по процесния договор и дължи сума в общ размер от 161.54 лв., представляваща неплатената в срок цена на предоставени и таксувани далекосъобщителни услуги по индивидуален договор от 24.09.2013 г. и допълнително споразумение към него от 17.02.2018 г., за периода от 01.12.2018 г. – 28.02.2019 г., както и неплатени лизингови вноски за мобилно устройство по Договор за лизинг от 17.02.2018 г.

Предвид така установеното по-горе, съдът намира, че искът по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 228 от ЗЕС се явява основателен и доказан до размера от 175.77 лв.

Ето защо, по отношение на страните следва да бъде признато за установено, че съществува вземане на „Теленор България“ ЕАД гр. София от ответника Ф. Б. С. /Ф. Б. Б/ за парични суми в общ размер от 161.54 лв., представляваща неплатената в срок цена на предоставени и таксувани далекосъобщителни услуги лизингови вноски по договори сключени между страните.

При направеното искане от ищеца, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на „Теленор България” ЕАД гр.София направените разноски по настоящото исково производство в размер на 725.00 лв. и по заповедното производство в размер на 205.00 лева, съразмерно с уважената част от исковите.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Ф Б. С. /Ф. Б. Б/, с ЕГН: *****, от гр. Д, ул. „К“, № 4, обл. Силистра, че същата дължи на „Теленор България” ЕАД, с ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ЖК „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, сумата от 95.64 лв. /деветдесет и пет лева и шестдесет и четири стотинки/, представляваща дължими и незаплатени абонаментни такси за потребление на мобилни услуги за периода от 01.12.2018 г. до 28.02.2019 г. и сумата от 65.90 лв. /шестдесет и пет лева и деветдесет стотинки/, представляваща дължими и неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от 27.02.2018 г. за мобилно устройство „HUAWEI Y6 2017 Grey“, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 705/2020 г. по описа на Районен съд – Д.

ОСЪЖДА Ф Б. С. /Ф. Б. Б/, с ЕГН: *****, от гр. Д, ул. „К“, № 4, обл. Силистра, да заплати на „Теленор България” ЕАД, с ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ЖК „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, направените деловодни разноски в настоящото производство в размер на 725.00 лв. (седемстотин двадесет и пет лева).

ОСЪЖДА Ф Б. С. /Ф. Б. Б/, с ЕГН: *****, от гр. Д, ул. „К“, № 4, обл. Силистра, да заплати на „Теленор България” ЕАД, с ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ЖК „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, направените разноски по ч. гр. д. № 705/2020 г. на РС-Д, в размер на 205.00 лв. (двеста и пет лева).

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд – Силистра.

Съдия при Районен съд – Д: _____

